

Αγία Ταβιθά: η ελεήμων μαθήτρια της Ιόππης

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στο ένατο κεφάλαιο των Πράξεων και στους στίχους 36-43 ο ευαγγ. Λουκάς αναφέρεται σε μία ξεχωριστή προσωπικότητα της χριστιανικής κοινότητας της Ιόππης, τη μνήμη της οποίας η Εκκλησία τιμά στις 25 Οκτωβρίου.

Πρόκειται για μία μαθήτρια, η οποία έφερε το όνομα **Ταβιθά**. Το όνομα αυτό έχει αραμαϊκή προέλευση και στα ελληνικά πρέπει να αποδοθεί ως «**Δορκάς**», δηλαδή το γρήγορο ελαφάκι με τα μεγάλα μάτια (= το ζαρκάδι). Το όνομα προέρχεται από

το ρήμα «δέρκομαι» που σημαίνει «βλέπω προσεκτικά», «κοιτάζω», «παρατηρώ».

Η **Ιόππη** (σημερινή Γιάφα) ήταν το σημαντικότερο λιμάνι του αρχαίου Ισραήλ και επίνειο της Ιερουσαλήμ, η οποία ήταν κτισμένη στην ενδοχώρα και σε υψόμετρο 850 μέτρων. Η απόσταση ανάμεσα στις δύο πόλεις ήταν γύρω στα 55 χιλιόμετρα. Και σήμερα είναι σημαντικό λιμάνι. Ανήκει στο δήμο του Τελ-Αβίβ, καθώς βρίσκεται λίγο νοτιότερα από αυτό.

Το κύριο χαρακτηριστικό της Ταβιθά ήταν η φιλάνθρωπη διάθεσή της. Συνήθως εκτιμάται ότι ήταν κάτοχος μεγάλης περιουσίας, αν και οι Πράξεις δεν λένουν κάτι σχετικά. Η διήγηση περιγράφει πως ασθένησε και πέθανε, αλλά μετά από θερμή προσευχή του απ. Πέτρου αναστήθηκε, με αποτέλεσμα πολλοί να δοξάσουν το όνομα του Θεού και να πιστέψουν σε Αυτόν. Σε αυτή την ανάρτηση θα στρέψουμε την προσοχή μας στον τρόπο με τον οποίο ασκούσε τη φιλανθρωπία η Δορκάς.

Συνήθως, συνδέουμε στο μυαλό μας την έννοια της φιλανθρωπίας με το να δώσουμε ένα χρηματικό ποσό σε κάποιον που έχει ανάγκη. Μέχρι εκεί! Η αγία Ταβιθά όμως λειτουργούσε εντελώς διαφορετικά. Θα λέγαμε είχε μία πολύ σύγχρονη άποψη, βασισμένη στο λόγο του Κυρίου, για την έννοια της φιλανθρωπίας.

Σε καμία περίπτωση η προσφορά προς τον πλησίον δεν περιορίζεται στο να του προσφέρουμε ένα κομμάτι ψωμί. Καλό αυτό, αλλά καλύτερο να δημιουργήσουμε μαζί του μία πληρέστερη σχέση αγάπης, καρπός της οποίας θα είναι η προσφορά χρημάτων ή τροφής. Φυσικά, σε κάποιες περιπτώσεις αυτό δεν γίνεται. Τουλάχιστον ας το κάνουμε όταν και όπου γίνεται.

Η Δορκάς, λοιπόν, όπως φαίνεται είχε συστήσει, ανεπίσημα βέβαια, ένα ίδρυμα όπου οι απροστάτευτες χήρες που ήταν μέλη της Εκκλησίας της Ιόππης, είχαν τη δυνατότητα να μάθουν την υφαντική τέχνη. Μαζί τους, ως δασκάλα και συνεργάτιδά τους, εργαζόταν η Δορκάς. Για το λόγο αυτό, μετά το θάνατό της οι χήρες που δούλευαν δίπλα της με αγάπη και πόνο έδειχναν τα ρούχα που έφτιαχναν μαζί της. Είναι πολύ πιθανό ότι τα ενδύματα που ύφαιναν τα πουλούσαν με αποτέλεσμα να έχουν κάποιο εισόδημα κάτι ιδιαίτερα σημαντικό, καθώς εκείνη την εποχή δεν υπήρχε κάποιου είδους κρατική πρόνοια που να φροντίζει τους εμπερίστατους.

Η μικρή κοινότητα των μαθητών της Ιόππης είχε δημιουργήσει μία ακμάζουσα τοπική πηγή ανάπτυξης και φιλανθρωπίας, η οποία ξεπερνούσε κατά πολύ την πρακτική των συσσιτίων. Σκεφτείτε, παραδείγματος χάριν, αν η κάθε ενορία ή έστω η κάθε μητρόπολη είχε τη δυνατότητα να «στήσει» μία μικρή επιχείρηση

στην οποία να προσφέρει, σε αυτόν που έχει ανάγκη, όχι απλώς λίγη τροφή, αλλά τη δυνατότητα να εργαστεί, να δημιουργήσει και, γιατί όχι, να τραφεί από τον κόπο του.

Το συσσίτιο είναι σημαντικό και αναγκαίο, ιδιαίτερα σε μία εποχή όπως η δική μας, αλλά δεν λύνει το πρόβλημα. Από την άλλη κάποιος θα σκεφτεί: «μα είναι εφικτό αυτό; Μπορεί μία τοπική Εκκλησία να αναλάβει τέτοια ευθύνη;» Όταν υπάρχει μία υγιής και ζωντανή κοινότητα, με συνείδηση ενότητας, τότε πολλά μπορούν να γίνουν.

Παράδειγμα του πώς ο Θεός αλλάζει, μεταμορφώνει τη ζωή μας, αρκεί εμείς να το ζητήσουμε, είναι η συνέχεια της περιγραφής του ευαγγ. Λουκά. Ο απ. Πέτρος με προσευχή, εκφράζοντας την αγάπη των άλλων μαθητών του Κυρίου, ανέστησε την Ταβιθά και την «παρέδωσε» ζωντανή και ακμαία στην κοινότητα, ώστε να συνεχίσει το έργο της.

Ακτιβίστρια, λοιπόν, η αγία Ταβιθά. **Δραστήρια!** Με μία αίσθηση φιλανθρωπίας βαθιά ριζωμένη στο λόγο του Κυρίου, ο οποίος μίλησε για πράξεις και όχι για απλή -εξ αποστάσεως- συμπάρασταση:

«ἐφόσον **ἐποιήσατε** ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ **ἐποιήσατε** ».